

Страстната седмица

„А когато излезе, Исус казва: Сега се прослави
Човешкият Син, и Бог се прослави в Него” (Йоан 13:31)

ЗА КАКВО СТАВА ВЪПРОС?

Мат. 26:53

Когато арестуваха Исус, един от учениците Му извади нож и отрязва ухото на слугата. Той просто искаше да помогне на своя любим Учител.

В Матей 26:53 Исус каза на учениците Си, че ако имаше нужда, би помолил Своя Баща и Той ще Му помогне. Да, но Той беше готов да победи греха, искаше да пожертва живота си за Вас и за мен.

Неизвестен град в Англия, някъде през XVIII в.

Един ген капитанът беше тръгнал към пристанището, за да започне поредното си морско пътешествие. Пътят му минаваше през крайпътната страноприемница. Там той забеляза едно момче, което надзърташе през прозореца и наблюдаваше какво става вътре. То му обясни, че е гладно и гледа как другите се хранят. Капитанът му каза, че ако се приведе в приличен вид, той ще го заведе вътре и ще му вземе каквото поиска за ядене. Момчето набързо прокара пръсти през косата си и отвърна: „Готов съм!“.

**Той забеляза едно момче,
което надзърташе
през прозореца.**

Капитанът се засмя и заведе момчето да хапне нещо.

- Къде е семейството ти?
- Попита капитанът.
- Нямам семейство - майка ми почина, а скоро след това баща ми ме изостави.

- А кой се грижи за теб сега?

- Баща ми, моят небесен Баща!

Капитанът остана впечатлен от малкото момче. Каза му, че ако иска, може да си събере нещата и да го донесе да живее при него. То отново прокара пръсти през косата си и каза: „Готов съм!“

Спазвайки обещанието си, капитанът започна да се грижи за момчето. То израсна и всички започнаха да го наричат по прякор „Готов“, защото винаги беше готово за всичко. То стана нещо като син за капитана.

Един ден обаче, момчето се разболя и лекарите не можеха да направят нищо, за да му помогнат. На смъртното си легло, Готов беше спокоен. Той знаеше, че е готов да посрещне Исус в Деня на възкресението. Каза на капитана, че би искал да види и него на небето. Със съзри на очи, капитанът прокара пръсти през косата си и каза: „Готов съм!“

В Гетсимания, Исус страдаше под тежестта на греха, но и се чувстваше сам. Сатана се опита да Го накара да забрави мисията Си. Защо да умира за хора, които Го бяха отхвърлили и изоставили? Когато Исус поиска подкрепа от учениците Си, те заспаха. Отново самотен, Той се върна и изплака страданието Си в молитва към Бог: „Отче, ако щеш, отмени Ме с тази чаша; обаче, не Моята воля, но Твоята да бъде.“ (Лука 22:42).

Исус бе готов да плати дълга на греха. В онзи далечен следобед, преди около 2000 години, Той умря за теб и мен. Той бе съден и наказан, заради нашите грешки. Той каза: „Готов съм!“

Кръстът

ЧЕРНО НА БЯЛО

Мат. 27:33-44

„Голготският кръст показва колко далеч могат да пропаднат хората в греха и колко далеч може да стигне Христос, за да ги спаси.“ (Х.С.Тръмбъл)

В древни времена се е смятало, че разпъването на кръст е най-болезненото и унижително наказание. Римляните, често го използвали, но само за роби или големи престъпници. Римски граждани не подлежали на подобно наказание.

Кръстът е измислен от жестоки езичници за наказание на престъпниците. Въпреки това, днес той се е превърнал в нещо като свещен талисман - обожествяван и освещаван от мнозина. Милиони по света смятат, че преклонението пред него и показването му, са гаранция за божествена подкрепа. Просто така - от суеверие - много хора го носят на врата си или правят с пръсти „кръстче“, за да се предпазят от злото и демоните.

Истината е, че демоните се страхуват от Христос, а не от кръста. Всеки, който не е бил разпънат на кръста заедно с Христос, го демонстрира наяво и надясно напразно. (Деян.19:15)

Павел заявява, че „словото на кръста е безумие за тях, които погиват; а за нас, които се спасяваме, то е Божия сила.“ (1 Кор. 1:18). Затова силата на кръста не е в неговото показване, а в неговото проповядване.

Интересно е да видиш как работи Бог.

Той сътвори човека от пръст.

Той позволи на няколко мъже да продадат брат си като роб, а 20 години по-късно, той спаси от глад и тях, и цялото си семейство.

Той използва кръста - един ужасяващ и гнусен „инструмент“ за физическо насилие и го превърна в символ на истинската любов. Чрез него Той постигна крайната Си цел - спасението на човечество чрез Неговия Син - Исус.

Грехът е изродил характера, който Бог ни даде, затова ние сме горди и егоистични. Исус ни призовава да се откажем от себе си, да разпънем на кръст грешното си естество, да поемем своя кръст и да Го последваме. Но ако искаме Бог да работи в нашия живот, ние трябва първо да се отречем от себе си. Точно това е едно от най-трудните неща, дори за християнин. Винаги има нещо, което искаме да контролираме. А Исус иска всичко - всяка част от живота ни. Иска цялата ти къща, не само кухнята или хола, а и банята и спалнята.

„Да се отречеш от себе си означава да се откажеш от желанията си, егоистичните си интереси и приоритети. Това е изключително необичайно, защото нашата най-голяма гръбна и собственото ни здравеопазване. Ако оставим настрана гордостта си, ще забравим и цялата тежест, която придаваме на своите цели и постижения. Тогава ще видим, че всъщност сме едно голямо нищо; че няма нищо наистина стойностно в живота ни. (Бит.3:19; Откр.3:15-18). Трябва да гледаме на всичко, което правим сами, като ценно точно толкова, колкото е ценна една купчина дрипи (Исая 64:6) или кофа с боклук. (Фил. 3:8).

Когато се смириш пред Бога и осъзнаеш простия факт, че самия ти не струваш нищо особено, ето тогава ти ще си се отречъл от себе си.“

Лари Фокс, „Божият план за спасението на твоя характер от ефекта на греха“

**Интересно е да видиш
как работи Бог.**

СЪРЦЕТО НА ПРОБЛЕМА

Марко 11:1-11; Йоан 13:1-17; 15:9-17

Някога преживявали ли сте голямо разочарование? Често се случва хората да ни разочароват, или самите ние да оставяме другите с излъгани очаквания. Възможно ли е Бог да ни разочарова?

Може би дълбоко в сърцето си тиаш някакво желание и вярваш, че това, което искаш е и Божията воля за теб. Когато всичко се провали изглежда така, все едно че си съвсем сам и никои на света не може да те разбере. Разочарованието те кара да си мислиш, че Бог те е изоставил. Къде е проблемът?

Ако беше сред учениците на Христос, ти вероятно би изживял голямо разочарование от негова страна. Като истински евреин, редно е да очакваш Месията да дойде като велик политически лидер, който да освободи Израел от Римското робство. Еврейският народ беше Божият народ, затова те вярваха в Яхве, Единствения Бог, в противовес на всички останали политеистични народи и култури около тях. Монотеизмът признава само един Бог - Създателя. Затова, когато Той обеща Спасител, никои не е очаквал, че Самият Той ще дойде!

Първото разочарование би могло да бъде от факта, че Месията е роден в обор, а родителите Му са бедна двойка без никакви притежания или социален статус. Ако Господ не го беше изявил, щеше ли никои изобщо да

разбере, че това е Синът Божий?

Исус много добре знаеше какво става в сърцата им.

По време на своята мисия и посредством някои от Своите твърдения, Христос засилваше

фалшивите очаквания на религиозните лидери. Много от тях се чув-стваха засенати. Както се случва и днес, и тогава имаше хора, които следваха Исус, защото искаха нещо в замяна - хляб, изцеление, просперитет. Дори най-близките Му приятели имаха амбиции, свързани с царството, което очакваха скоро да се установи.

Много от действията на Исус ги оставяха със смесени чувства - те ги одобряваха, но едновременно с това се чувстваха и объркани. Представете си какво е да видите мъртъв човек да възкръсва! И защото излекуването на парализиран човек, може би, не беше достатъчно, Той му прости и греховете. Сърцето затреперва в такъв момент, защото само Бог може да направи това, което стори Христос.

Очакванията ти за това, което Исус ще направи, за да освободи Израел биха се засилили доста, след като си видял толкова чудеса. Да, наистина, от време навреме, Той говореше за Своята смърт и това, че ще стане Божий Агнец, но може би това е пак някоя от Неговите притчи и не трябва да се приема буквално? Под влияние на всеобщата еуфория и ти би очаквал с нетърпение да видиш възцаряването на Исус и би направил всичко, в името на тази кауза.

Най-накрая, помислиха си учениците, големият ген бе дошъл. Всички викаха и размахваха палмови клонки, възхваляваха Исус, Който влезе величествено в града, яздейки магаре. Да, Той бе човек, който умееше да изненадва! Всички бяха щастливи, но те очакваха едно бъдеще, което никога нямаше да се сбъдне.

Исус много добре знаеше какво става в сърцата им, но Той бе наясно и колко трагични щяха да се окажат следващите няколко дни. Защо тогава подхранваше фалшиви надежди в хората, които обичаше, хора, които бяха изтощени от страданията? Дали и ти не си страдал някога, защото не си могъл да интерпретираш правилно Божието поведение?

Нещата започнаха да се променят, когато тържеството, планирано да бъде посрещане на Пасхата, се превърна по-скоро в нещо като изпращане, сбогуване. Думите на Исус изобщо не подобаваха на някой, който предстои да се възцари на трона. Само Той знаеше, че Неговата корона ще бъде от тръни, а не от злато.

Учениците се чувстваха като приятели на идващия цар, затова те търсеха някой, който да им измие краката. Поглеждаха се един друг и взаимно си отказваха толкова унижителна задача. Кой би искал да коленичи и измие праха от краката на другия? В Йерусалим по това време е било прието да има слуга, който да мие краката на идващите гости. Исус изми краката на своите приятели, сякаш не беше достатъчно, че Му се наложи да изцапа Своите, в праха на този свят. Как мислиш, дали те са се изчервили от срам, когато са видели, че техния Учител е по-смирнен от тях? Когато някой почине, ние искаме да вземем последните Му думи и дела. Жестът, който направи Исус, бе една от последните Му постъпки, преди да бъде затворен и убит. Той със сигурност иска от нас да запомним добре този урок.

Най-голямото разочарование

Нито едно разочарование не може да се сравни със страданието да видиш Исус на кръста. Надеждата на учениците за един по-добър живот изчезна заедно с последния Му дъх. Вместо трон, Той получи кръст. Короната Му не беше символ на слава, а на болка и унижение. Едва ли би могло да има по-мрачна нощ в живота на Неговите последователи. Славното посрещане по улиците на Йерусалим бе толкова скоро и едновременно с това, толкова далеч назад в миналото. Разстоянието между радостта и тъгата понякога е толкова малко...

Ако Исус бе изпълнил желанията на Своите ученици, сега нямаше да бъде нищо повече от една обикновена историческа личност. Този кръст го бе довел до един много по-важен трон, по-величествен от всичко, което някой, някога би могъл да си представи. Исус е Царят на царете, Господар на господарите. Той извървя целия път и проля кръвта Си, за да подsigури вечния живот за нас. (Прочети Ис. 53)

Ние често пъти не разбираме Божиите пътища, точно както и Христовите ученици, по време на страданието. Но никога не бива да забравяме, че Бог винаги прави най-доброто за нас, дори и то да ни се вижда на пръв поглед болезнено.

Всичко трябваше да се случи точно по този начин. Триумфалното влизане на Исус в Йерусалим го направи много популярен. Много от тези, които тогава Го приветстваха, по-късно прочетоха надписа „Цар на Юдея“. Това ги накара да изследват Писанията по-задълбочено и да се замислят какво се бе случило през този ден. По-късно много хора разбраха, че Исус е бил Спасителят. Писанията много точно представяха мисията на Христос, но очите на искрените можеха да се отворят едва след като бяха видели всичко.

Слава на Бога, защото Той „толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Йоан 3:16)

СВИДЕТЕЛСТВО

Мат.26:36-46; Марко 14:32-42; Лука 22:40-46

„Животът на Спасителя на Земята беше живот, посветен на молитвата... След като яде с учениците от Пасхалната вечеря, Исус отиде с тях в градината на Гетсимания, където често ходеше да се моли.“¹

В Гетсимания Исус почувства болката от тежестта на нашите грехове. „Вината, причинена от греха, бе толкова ужасна, че Той бе изкушен да се страхува дали Бог все още Го обича.“²

„Той можеше да стои невинен пред Отец, да остави човечеството

Той можеше да остави човечеството само да понесе последствията от собствените си грехове...“

само да понесе последствията от собствените си грехове. Това бе едно твърде голямо изкушение. Той можеше да почувства прилив на сила, дори само при мисълта, че учениците Му разбират това и го оценяват. Ако бяха потърсили убежище при

Бог, за да не ги надвият силите на злото, тяхната твърда увереност, щеше да облекчи мъките Му. Но те пренебрегнаха предупреждението „Бдете и се молете!“ Не разбираха какъв е смисълът да останат будни и да се молят искрено, за да избегнат изкушенията.“³

„Преживяното от учениците в Гетсиманската градина съдържа урок за Божия народ днес... Днес мнозина заспиват бързо като учениците. Те не бдят и не се молят, за да не изпадат в изкушение.“⁴

„Слабостта на учениците Му предизвика състраданието на Исус. Той се уплаши, че може би не ще понесат изпита, който им предстоеше - предателството и смъртта Му. Той не ги смъбри, а просто каза: „Бдете и се молете, за да не паднете в изкушение!“⁵

„Учениците имаха увереност в собствените си сили. Те не търсеха Силния Помощник, както ги бе посъветвал Христос. Затова, когато техния Спасител имаше най-голяма нужда от техните молитви и съчувствие, те бяха заспали...“⁶

Ще спим ли или ще бдим и ще се молим?

1. Пътят към Христос, стр. 101.

2. Пак там., р. 102.

3. Животът на Исус, р. 688.

4. В Небесните места, стр. 97.

5. Животът на Исус, р. 689.

6. Пътят към Христос, стр. 103.

Направете път!

ИМА КАК

Зах. 9:9

След като беше отхвърлен от религиозните лидери в Йерусалим, Исус отиде в областта на Кесария Филипи. Там Той прекара последните Си моменти на уединение с учениците, даде им полезни съвети, свързани с предстоящата Му смърт. Исус се върна в Йерусалим точно в деня, когато се избираше пасхалното агне. В една прелюбопитна церемония, Той бе възседнал магаре, разни хора размахваха палмови клонки над Него и постилаха дрехите си на земята, за да може Той да мине по тях - такова беше триумфалното завръщане на Исус в този град.

За евреите и римските войници, палмовите клонки били символ на триумф и мир. Чуваха се виковете, но това не бяха бойни виковете, а напротив - сякаш идваха от гърлото на някой, който се радваше на мир след дългогодишна война. За разлика от друг път, когато посещаваше града и се стремеше към анонимност, този път Исус планираше пристигане, което да привлече вниманието на всички. Историкът Йосиф Флавий уверява, че през тази година, в града са били събрани около три милиона души, много от които бяха нетърпеливи да се запознаят с Него. Ето защо толкова много хора се тъпяха около един човек. Тези, които Го благославяха бяха напълно искрени в сърцата си. Подобен ентусиазъм е необходим и днес, като важно условие за постигане на

една небесна атмосфера. За съжаление, причината за това въодушевление, бе погрешна. Много скоро те Го отхвърлиха със същия плам, с който преди Го боготворяха. По време на голямото тържество в Йерусалим, учениците видяха, че Исус, на пръв поглед, приема приветствията. В този миг, им се искаше да забравят факта, че техният учител ще бъде бит, поруган, убит. „Царят пристигал!“ - това сякаш Му харесваше. В действителност, Исус използваше възможността да привлече вниманието към жертвата. Жертва, която щеше да бъде короната в неговата мисия в подкрепа на един паднал свят. Затова се налагаше очите на хората да бъдат насочени към Него. Като истински победител, Той приемаше приветствията на тълпата, все едно, че те знаеха какво предстои да се случи. Но Той не забравяше и пътят, който щеше да Го заведе до трона - на кръст, а не - магаре. Той виждаше в бъдещето момента на второто Си идване. Тогава щеше да бъде почетен от Своите деца, които щяха да са напълно наясно с Божия план. Това бе единственият случай в цялата служба на Исус, когато Той беше еднородно възхваляван от всички. Тази сцена ще се повтори в многократно увеличен мащаб при триумфалното Му пристигане в небесното царство. „След това видях, и ето голямо множество, което никои не можеше да изброи, от всеки народ, и от всичките племена, люде и езици, стоящи пред престола и пред Агнето, облечени в бели дрехи, с палмови клони в ръцете си, и викаха с висок глас, казвайки: Спасение на нашия Бог, Който седи на престола и на Агнето!“ (Откр. 7:9,10)

**Тези, които Го
благославяха бяха напълно
искрени в сърцата си.**

КАК МИСЛИТЕ?

1. Какъв бе смисълът от триумфалното влизане на Исус в Йерусалим?
2. Как и ние можем да изразим ентусиазма, който ни вдъхва Исус?
3. Къде беше грешката в реакцията на хората?
4. Кога и къде ще бъде следващото триумфално идване на Христос?

Какво трябва да направим ние, за да можем тогава да бъдем част от приветстващата тъла?

МОЯТА ГЛЕДНА ТОЧКА

Гал.2:20

В петък сутринта, той отвори очи - знаеше, че прави това за последен път. Най-накрая щеше да плати за своите престъпления - вече нямаше измъкване.

Той погледна своя нещастен брат по съдба и си представи колко различно можеше да бъде всичко. Необходимо бе само да бяха избирали правилните решения и следвали пътя на доброто. Спомените от детството и младостта постоянно се блъскаха в главата му и постепенно му помогнаха да осъзнае как бе съсипал целия си живот. Той чуваше виковете на тълпата, усещаше яростта и жаждата за кръв, които водеха тези озлобени мъже и жени. Лице в лице с кръста, той се почувства ужасно самотен, изоставен, унижен и засрамен.

Не, Господ не съществуваше! Ако Го имаше, къде е Той сега? Защо го е създал, само и само след това безсъречно да го остави

на собствената му участ? Такива въпроси му минаваха през ума. Най-накрая дойде и неизбежното. Точно тогава се случи нещо невероятно. Не, оказа се, че той не беше сам. Не всичко бе изгубено, историята му не свършваше

Такива въпроси му минаваха през ума.

тук. Не беше нужно да свършва така, както бе започнала. Той беше разпънат на кръст с Исус. Той погледна към Христос - привлече го Неговата любов, беше му обещано прощение и вечен живот. Вече нямаше от какво да се срамува. Ужасната болка нямаше никакво значение, защото той разбра смисъла на кръста. Осъзна огромната жертва, на която Исус се подложи, само защото го бе грижа за него. В края на краищата, той бе разпънат на кръст с Христос. Бог все пак съществуваше. Той го обичаше и се грижеше за него и неговата съдба на този свят.

Оттогава насам ние се чувстваме като разбойника на кръста - изоставени, неспокойни, носим един кръст, който е резултат от нашите действия. Кой може да разбере болката ни? Кой ще чуе молбата ни и ще избърше сълзите ни? Отговорът е на Голгота. Отговорът е Исус на кръста. Той страда заедно с нас и избърса нашите сълзи. Но ние не трябва да отидем на Голгота просто като зрители, а като този разбойник, който бе разпънат с Христос. Само тогава, макар и бегло, ние ще разберем истинския смисъл на пироните в ръцете и тръните на челото Му. виковете от тълпата бяха спрели - на Голгота бе настанала тишина. Исус бе изпълнил мисията на своя живот. Той бавно затвори очи, като знаеше, че ще ги отвори отново във Вечността. Христовият кръст свърза разбойника с Небето. С нас може да стане същото. Тогава, когато Христос се върне триумфално с небесните облаци, ние - Вие, аз и разбойникът от кръста - най-после ще осъзнаем, че кръстът не е символ на срама, а на победата.

Христовите мъки

ИЗСЛЕДВАНЕ

Гал. 2:20

С ДВЕ ДУМИ

Последната седмица от живота на Исус бе изпълнена с лична жертва, съмнения, самотност, гняв и невероятна любов. Не случайно я наричаме Страстната седмица. Неоспорим е символизмът, на който ставаме свидетели през тази седмица - особено идеята за кръста, който от символ на мъчение и наказание се превръща в символ на спасението. Ние също откриваме идеята за истинското смирение и безусловната любов. Виждаме човешкото естество на Исус във вика му в Гетсимания и на кръста. Но едновременно с това, започваме да разбираме божествения характер на Христос, когато виждаме милостта Му и безкрайната Му жертва, довела до крайната победа. Страстната седмица заключава в себе си целия спектър от чувства, които можем да преживеем, когато погледнем към един Бог, който страда и умря за нас.

А ЗАЩО НЕ?

1. Отделете седем дни, за да изучите по-задълбочено страстната седмица. В ежедневно си изследване вървете с Христос в реално време, през последната седмица от Неговия живот. Отделете малко време и се молете като Исус през последните Му 7 дни. Ще откриете скрито съкровище във времето, прекарано с Небесния ви баща.

2. Организирайте спектакъл или серия от представления (под каквато и да е форма), за да представите различните събития, които се случиха през последните дни на Исус. Това може да бъде един мащабен проект, или малко, лично пътуване през последната седмица.

3. Напишете история от ваше име за последната седмица на Христос, все едно че всичко се случва на вас. Помислете за чувствата и мислите, които може да са измъчвали и Христос. Ние със сигурност не можем да разберем чувствата, които Той е изпитал през тези дни, но поне можем да си ги представим.

4. Опишете събитията от последната седмица на Исус. След това отделете малко време, за да изброите моментите, които са били трудни лично за вас. Вижте дали няма някои съвпадения в преживяванията на Исус и вашите собствени.

5. Разгледайте главните герои през страстната седмица. Напишете кратка история за всеки от тях, в която да опишете някои негови характерни черти. След това се разходете в природата и намерете предмети, които ви напомнят за образите, които сте описали в разказите си.